

רפי מלכא ענה לשאלות דפנה ברק

ומר גיימי? איזה ומר גיימי!

● למשל מהליכוד?
בואי נאמר שהיו גיושנים, ואני אמרתי למי כן ולמי — לא.
● מה אתה עושה בדיוק לטובת מיפ"ג לגת-העבודה?
המדובר הוא באבטחת מידע ואבטחה פיסית. אבל אני רוצה להדגיש שאני לא מתעסק עם זה ממש, פיסית, אלא רק מייעץ. אני מייעץ למפלגת-העבודה, כיצד לעשות זאת טוב יותר, וזל יותר.
● לפני כמה חודשים סיפרת שאתה מצטרף למרכז הליברלי. ירדת בינתיים מהעניין?
לא הצטרפתי למרכז הליברלי, אלא לשינוי (שהם חלק בתנועת-המרכז). אני עדיין חבר בתנועת-שינוי. נכון שהיה זה טבעי יותר שאייץ לשינוי בענייני אבטחה, אבל אין שם צורך בייעוץ כזה, לשימחתי הגדולה. אין כאן כל תורה בין עבודתי למען מיפ"ג לגת-העבודה לבין חברותי בשינוי: כמו שעוררדיון יכול להשתייך פוליטית, אבל חייב לעבוד...
● כמה מתבטאת הברותך בתנועת-שינוי נוי?
אני לא ממש פעיל, למרות שיש לחצים עלי שאהיה פעיל יותר. אני מגיע לכנסים, לפורומים שונים...

„עובדות בשטח“ אחריכך באו שני הרפתקנים שובבים, אלי פשוטארו ואפריים פורן, ושיכנעו את בגין שכדאי להתחכם. אם יקימו מלון גדול במקום, לחש פרויקט באזורי בגין, ייווצרו „עובדות בשטח“, והמצרים יוותרו. טכסים זה הצליח מאוד בימי התור-כים. כיום הוא אנאכרוניזם.
בגין התפתה. אולי כבר איבר באותו שלב את שיקול-הרעת שלו, אולי טישי טשה האופוריה שלו את חושי. פרויקט היה מוכירו הצבאי, והוא ידע לתפוס אותו ברגע המתאים. המלון קם. הוא הפך במהרה לנקודת-הריכוז של העליית הישראלית העשירה, מקום שכולו IN. סם נגשו הפים והיפות, לשם ברחו בעלים על מזכירותיהם, הנשים עם ירדיהן. טאבה הפכה צומת של פוליטיקאים, אנשי-בוהימה ואנשי-תיקורת. מקום כזה אי-אפשר להחזיר.
מי חושב? אילו היתה נערכת בשלב זה התייעצות רצינית, תוך שמיעת דעתם האמיתית של המומחים, היתה הצמרת הפוליטית מחליטה שהק רב על טאבה אבד מראש. ההסכם חייב ברורות, ובברורות לא היה שום של סיכוי שישראל תנצה. הטיעון הישראלי היה מבוסס על התחכמות היסטורית, ואילו הטיעון המצרי היה מבוסס על עובדה פשוטה: מיקום הגבול לפני מילחמת ששת-הימים. אילו הוסקה המסקנה, היתה המצי של מוותרת על הבררות ומשתדלת להשיג פשרה שתבטיח לישראל זכויות מסוימות בשטח, אחרי החזרת לרי-בנות מצרית. אבל יש לה חשב. איש גם אינו יכול לחשוב על ויתור בעידן של משלתי-אהדות-לאומית, המש-בית את המוחות.
כן, לפיכך? כך הגיעו הדברים עד הסוף המר. הבררות התכנסה, הסתיי-מה, החליטה. השטח יוחזר למצריים. אי אז התחילה המקלה הגדולה. אי-אפשר להחזיר מלון קרש. זה עלבון. זאת בגידה. זאת מינכן חדשה. מלון משותרר לא יוחזר. שנית מצדה לא תיפול.
פוליטיקאים ורזיים עלו על העגלה. מישמרת עיצרות הפגינו זו נגר זו. עסקן מקומי רזין, הנושא את מבטו אל ראשות-העירייה שאברה לו לפני שנים, הציע ככל הרצינות לפוצץ את המלון, כדי להיל את אילת. ההצעה לא עוררה רעמי-חזק. אם טאבה היא מצדה שניה, מועד לא לסיים את הפרשה במעשה גדול של הת-אכזרה?
השבוע הציע ליצן כיצד לפתור את הכעיה: להכניס להחרי המלון את כל מי שהיה שותף לפרשה בשלבים השור-נים, החל בצמר אלי ופרויקה וכלה ביצחק שמיר ושימעון פרס, ואז לנעול את הדלתות ולפוצץ את הבניין המי-למען יראו וייראו.

● אתה נשמע לי מאוכזב מהניסיון הקי צר שלך בפוליטיקה.
אני מאוכזב. אני מאוכזב מהפוליטיקה בכלל. כשי אני שומע על מה שקורה בטאבה, על המישחק הזה... כן, אני מאוכזב. מבחינה אישית, לא הגדרתי לעצמי כיוון של טריקת-דלת וחיסול-השבונות, כשהכרתי על הצטרפתי לשינוי. אלה היו העמדות הפוליטיות שלי מאז 1977. עמדותי אינן חדשות, אלא שלא יכולתי להביאן לידי ביטוי, בגלל עמדותי בשב"כ.
● בשב"כ ידעו על מעורבותך הפולי-טית?
מעולם לא הסתרתי את ריעותי. חבריי בשב"כ הכירו אותן. כשקרה מה שקרה ופרשתי מהשב"כ, התחילו לפנות אלי: „בוא, תישחק“ לאיש כמוני, שהיה שנים בשב"כ, זה היה קשה מאוד. רחיתי את החשיפה פעמים רבות.
● אילו היית מקבל כעת הצעה-שאי אפשר-לסרב-לה מהליכוד, כמיקצוען, איך היית מגיב?
נכון שאני צריך לפרנס את עצמי, צריך לעבוד. אבל יש דברים שאני לא מוכן לעשות אפילו כמיק-צוען — הייתי מסרב.
● מהטון שלך אני שומעת, בין השו-רות: „רק לא ליכוד!“ האם בגלל התנהגותו של שיעון פרס בפרשת השב"כ (בשטי רב להאמין לראובן חזק), אתה חבר בתנו-עתי-שינוי ולא חבר במפלגת-העבודה?

מיפלגת-העבודה שכרה את שרותיהם של שלושה פורשי השב"כ ראובן חזק, רפי מלכא ופלג רדאי, כדי שירגלו אצל הליכוד לקראת הבחירות הקרובות — כך פירסם אילן שחורי, כתב הארץ לענייני מיפלגות.
זה קרה בדיוק במלאת שלוש שנים לביקורו ההיסטורי של סגן ראש-השב"כ דאז, ראובן חזק, אצל ראש-הממשלה דאז, שימעון פרס — הביקור שבו התרעע על הטיח של ראשי השב"כ בפרשת האוטובוס בקו 300.
ביקור זה היווה נקודת-מיפנה בפרשת הש-ב"כ. כעת שבנים רדאי-חזק-מלכא לכותרות. מיפלגת-העבודה הכחישה מייד. יש ההכי-חשות והפירסומים, יצרו מיסתורין. כיכובם של פורשי השב"כ בפירסומים רק הגביר מיסתורין זה ויצר סיבוך הילה. הנה, כמה פרטים בפרשה החדשה:
שמו של ראובן חזק אינו קשור לעניין. אמנם חזק אינו מוזכר בראשונה בהקשרה של מיפ-גת-העבודה. בתחילת שנות ה-80 פרש חזק מהשב"כ וסייע, במשך כמה חודשים, לראשי-עיריית ירושלים טדי קולק. גם באחרונה פורסם כי חזק שב לסייע לקולק.
חזק לא יצא לאומה, אחרי הפירסומים. לרפי מלכא ולפלג רדאי חברות-לאבטחה. חברות של רדאי משקפת ייעוץ ביטחוני לח"ל, ואילו שפרן, חברתו של מלכא, מתרכזת יותר בעבודה בישראל. השניים אמנם משתמים פעולה, אך הם מנהלים חברות נפרדות.
מלכא היה היחיד מבין פורשי השב"כ שזיחה עצמו מבחינה פוליטית. הוא הכריז, לפני כמה

„אני שלם עם עצמי ואין לי מה לחשוש מעימות עם האמת... הכל שטויות במיץ עגבניות — השחלות, מיקרובנים, הלואי שידעתי במה מדובר!“

האינתיפאדה לא בבית המתחלים חוגנים. אבל כבתיהם. כי האורחים אינם מוכנים עוד להסתכן ולבוא אליהם.

חודשים, על הצטרפותו לתנועת-המרכז. רדאי וחזק הזדרזו להבהיר שאין הוא מדבר בשם זהם אינם שותפים ליעותיו.
אחרי הכותרות שיצר מלכא כשחקן רכש של תנועת-המרכז, נאלם דום. אולם הכותרות שזעקו, בסוף השבוע, „וטרגייט!“ הוציאו אותו משלוותו. החלו שמועות שעל פיהן ששכר מלכא כדי לחקור על עברם של מרואייני המערך ולאמת את אמיתותם.
הפירסומים שהזכירו את שמו בנשימה אחת עם האשמות הליכוד, כאילו החדירה מיפלגת-העבודה מיקרופון למטה-הליכוד, הצליחו לשי-בור את קורי-רוחו וגרמו למי שהורגל בשתיקה רועמת, להשיב בפרוטרוט לשאלות, להצטלם בשעות-לילה מאוחרות בדירתו המטופחת שב-כפר-סבא, ואפילו להתרג.
מלכא הוא גבר חסון, כתפיים רחבות, תווי פנים מעניינים שהבעתם משתנה משניה לשניה. הוא מעורר סקרנות, רצון לעמוד יותר על טיבו, מין גבר שכל אשה היתה שמחה להתמוטט בזרועותיו. אפילו ביום השני בלילה, עת זעם על הפירסומים בענייניו, הוא היה בשליטה מלאה.

ראשית, הייתי חבר תנועת-העבודה מילדותי — עד 1977. און, כמו רבים אחרים במדינה, חל אצלי משהו, והצבעתי ר"ש. היה אצלי סוויטץ-אובר. פנו אלי מיפלגת-העבודה בעבר הרחוק. כן, הרבה לפני הפנייה של שינוי.
● אחרי שהכרזת על הצטרפותך לשי-נוי?
כבר לא פנו. בסך-הכל, אין מרחק רב בין עמדות העבודה ושינוי בתחום המדיני. ההבדלים הם בתחום החברתי והכלכלי.
אני לא מסכים עם התזה שמי שמצביע עבור מיפלגות קטנות כשמאל מצביע בעצם עבור הליכוד. אני לא חושב שזה נכון. אני מעריך שינוי ילך לקו-אליציה עם מיפלגת-העבודה, ומידת השפעתם של שר אחד או שני חברי-כנסת המייצגים מרכיב קטן, אך קובע בקואליציה גדולה ממידת ההשפעה של שר או חבר-כנסת שהם חברים במפלגת-העבודה. כן, זה היה סוד כוחו של הרב אברהם שפירא... הכוח של שינוי בתחומים כמו שמירה על דמוקרטיה, שמירת הסטטוס-קו בעניינים הדתיים, כמרכיב קטן בקוא-ליציה, יהיה כוח גדול-יחסית. על כל פנים, גם לולא פרשת השב"כ, לא הייתי מצביע עבור מיפלגת-העבודה!
● הופתעת מהכותרות האחרונות בי ענייניך?

לזיוות חמור הרבה יותר מכפי שנראה ככלייה-תיקשורת, שם חוגגת תעמולת המתחלים. כך, למשל, מגלה המאמר כי בהתנחלות דולב היו צריכים החי-ברים להפיל גורל לפני ליל-הסדר, כדי להחליט מי יישאר בבית. שאר החברים חזרו לישראל וחגגו שם בחיק משפחותיהם, שסירבו להגיע להת-

הסביר ברייטס: „ההזמנות לחתונה של הרניו בגיבעת-השלושה עוררו בישיע לא מעט הרמות-גבה ועקימות אפי. אם מאיר נכנע לחששות של מוד-מנים לבוא לשומרון בעיצומה של האינתיפאדה, זה אפסר לא צפופת מאל-הריים?“
ואכן, היתה זאת הודאה בניצחון

כך: כן מאוד הופתעתי. זה פשוט טימטום. צפיתי שיעשו שימוש בשמי לפני בחירות, אבל לא בהקשר כזה, לא בקונטקט-זה עלה. וטרגייט: אלה שטויות במיץ עגבניות! אני מאוד מופתע ויותר מכך — נרגז! לא חשבתי תחילה להגיב, והסתפקתי בפנייה למע-רכת העיתון שפירסם זאת — הארץ — שיכחישו. ההכחשה, כמוכן, יצאה עקומה באורח מרגיז.
● יש לך בעת הזדמנות להכחיש את ה-פירסומים ולהסביר בדיוק כיצד אתה קשור למיפלגת-העבודה.
נחתם רק בין החברה שלי ובין המיפלגה. ראובן חזק בכלל לא קשור לעניין. שמו סתם שורכב. לפלג יש מישמרת עיצרות הפגינו זו נגר זו. עסקן מקומי רזין, הנושא את מבטו אל ראשות-העירייה שאברה לו לפני שנים, הציע ככל הרצינות לפוצץ את המלון, כדי להיל את אילת. ההצעה לא עוררה רעמי-חזק. אם טאבה היא מצדה שניה, מועד לא לסיים את הפרשה במעשה גדול של הת-אכזרה?
השבוע הציע ליצן כיצד לפתור את הכעיה: להכניס להחרי המלון את כל מי שהיה שותף לפרשה בשלבים השור-נים, החל בצמר אלי ופרויקה וכלה ביצחק שמיר ושימעון פרס, ואז לנעול את הדלתות ולפוצץ את הבניין המי-למען יראו וייראו.
האינתיפאדה לא בבית המתחלים חוגנים. אבל כבתיהם. כי האורחים אינם מוכנים עוד להסתכן ולבוא אליהם.
„למחרת יופי-הכפורים המתה רח-בת-הרשע שם קיבוץ גיבעת-השלושה (ליד פתח-תיקוה) חובשי כפית סרוגות ושבטים. כל המיזוים צביחו הדתי-הלאומיים באו לקיבוץ של התק"ם כדי להשתתף בשימחתו של מאיר הרי-ניו, מראשי המתחלים בשומרון וראש-המועצה-האזורית הראשון שמועבר לקו הירוק. את החופה והקידושין של בתו אירית ערך הרב ח"כ חיים דרוקמן...“
כך תאר אבינועם ברייטס במערב-אירוע, המסמל את המצב הקיים הרבה יותר ממצעי-המיפלגות והכרזות הפו-ליטיקאים.